

הלכות קרבן פסח פרק ג

א. האומר לעבדו צא ושחט עלי את הפסח אף על פי שדרך רבו לשחט טלה בכל שנה, והלך ושחט עליו גדי, או שהיה דרכו לשחט גדי, והלך ושחט עליו טלה הרי זה יאכל ממנו: שהרי לא פרש ואמר לו, שחט לי ממין פלוני.

ב. הלך ושחט גדי וטלה אינו אוכל משניהן, אלא יצאו לבית השרפה: לפי שאין נמנין על שני פסחים. ואם היה מלך או מלכה, ואמר לעבדו לשחט עליו, ושחט גדי וטלה יאכל מן הראשון, משום שלום מלכות.

ג. האומר לשלוחו צא ושחט עלי את הפסח, וקבע לו גדי או טלה, ושכח מה אמר לו הרי זה שוחט גדי וטלה ואומר, אם גדי אמר לי, גדי שלו וטלה שלי, ואם טלה אמר לי, טלה שלו וגדי שלי; שכח השולח מה אמר, שניהן יצאו לבית השרפה. ואם שכח השולח קדם שיזרק הדם, חייבין לעשות פסח שני; שכח אחר שנזרק הדם, פטורין מלעשות פסח שני.

ד. וכן הדין באומר לעבדו צא ושחט עלי, וקבע לו, ושכח העבד מה אמר לו רבו. והוא, שיתן לו רועה שלרבו גדי וטלה, ויאמר לו שחט שניהן כדי שתשחט כמה שאמר לך רבך, והרי אחד מהן שלך על מנת שלא יהיה לרבך בו כלום: אם עשה הרועה כן, אחר כך יהיה אפשר לעבד להתנות כמו שבארנו.

ה. בני חבורה שאמרו לאחד, לך ושחט עלינו את הפסח, ואמר הוא להם ואתם שחטו עלי, ושחט הוא ושחטו הם אוכלים כלם מזה שנשחט ראשון, והאחרון יצא לבית השרפה.

ו. חבורה שאבד פסחה, אמרו לאחד צא ובקש ושחט עלינו, והלך ומצא פסח שאבד ושחטו, והם לקחו פסח אחר ושחטוהו אם שלו נשחט ראשון הוא אוכל משלו, והן אוכלין עמו, והשני ישרף; ואם שלהן נשחט ראשון הן אוכלין משלהן, והוא אוכל משלו; אין ידוע איזה מהן נשחט ראשון, או ששחטו שניהן כאחת הוא אוכל משלו, והן אינן אוכלין עמו, ושללהן יצא לבית השרפה, ופטורין מלעשות פסח שני.

ז. אמר להם זה ששלחוהו לבקש פסח שאבד ולשחטו, אם אחרתי שחטו עלי אתם, הלך ומצא ושחט, והם לקחו ושחטו אם שלהן נשחט ראשון הם אוכלין משלהן, והוא אוכל עמהן, והשני ישרף; ואם שלו נשחט ראשון הוא אוכל משלו, והם אוכלין משלהן; אין ידוע איזה מהן נשחט ראשון, או ששחטו שניהן כאחת הן אוכלין משלהן, והוא אינו אוכל עמהן, ושלו יצא לבית השרפה, ופטור מלעשות פסח שני.

ח. אבד להן פסח, ואבד לו פסח, ואמר להן צאו ובקשו ושחטו עלי, ואמרו לו צא ובקש ושחט עלינו, והלך ומצא ושחט, ומצאו הם ושחטו אוכלין כלם מן הראשון, והשני ישרף; ואם אין ידוע איזה נשחט תחלה, או ששחטו שניהן כאחת שניהן ישרפו, ופטורין מלעשות פסח שני.

ט. הלך הוא לבקש, והלכו הם לבקש, ולא אמרו זה לזה כלום אף על פי שהיה בלבם שישחט כל אחד מהן על חברו, או שהיו שם רמיזות ודברים שאמדין הדעת בהן שכל אחד שימצא

ישחט על חֲבֵרוֹ הוֹאִיל וְלֹא פָּרְשׁוּ וְלֹא אָמְרוּ זֶה לָזֶה כָּלוּם, אֵינָן
אֲחֵרָאִין זֶה לָזֶה.

י. שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת שֶׁנִּתְעַרְבוּ פִּסְחִיהֶן קֹדֶם שִׁישַׁחְטוּ חֲבוּרָה זו
לוֹקְחִין כָּבֶשׂ אֶחָד מִן הַתְּעַרְבָּת, וְהַשְּׁנִיָּה לוֹקְחִין הַשְּׁנִי, וְאֶחָד
מִבְּנֵי חֲבוּרָה זוּ בָּא אֶצֶל אֱלוֹ, וְאֶחָד מִבְּנֵי הַשְּׁנִיָּה בָּא אֶצֶל
הָרִאשׁוֹנָה; וְכָל חֲבוּרָה מֵהֵן אוֹמֶרֶת לָזֶה הָאֲחֵר שְׂבָא אֶצְלָם, אִם
שָׁלְנוּ הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה, יָדִיךְ מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ וְנִמְנִיתָ עַל שְׁלָנוּ,
וְאִם שְׁלָךְ הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה, יָדִינוּ מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָנוּ וְנִמְנִינוּ עַל
שְׁלָךְ.

יא. וְכֵן חֲמֵשׁ חֲבוּרוֹת שֶׁלַּחֲמֹשֶׁה חֲמֹשֶׁה בְּנֵי אָדָם, אוֹ עֶשֶׂר
חֲבוּרוֹת שֶׁלַּעֲשָׂרָה עֲשָׂרָה מוֹשְׁכִין לָהֶן אֶחָד מִכָּל חֲבוּרָה
לַחֲבוּרָה הָאֲחֵרָת, וְכֵן הֵם מִתְּנִין וְאוֹמְרִין; וְאַחֵר כֶּךָ שׁוֹחֲטִין.

יב. שְׁנַיִם שֶׁנִּתְעַרְבוּ פִּסְחִיהֶן זֶה לוֹקֵחַ פֶּסַח אֶחָד מִן הַתְּעַרְבָּת,
וְזֶה לוֹקֵחַ לוֹ אֶחָד, וְזֶה מִמֶּנָּה עֲמוֹ עַל פֶּסַחוֹ אֶחָד מִן הַשּׁוּק,
וְהָאֲחֵר מִמֶּנָּה עֲמוֹ אֶחָד מִן הַשּׁוּק, כִּדִּי שִׁיְהִיו שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת;
וְאַחֵר כֶּךָ יָבוֹא אֶחָד מִשְׁנֵיהֶם אֶצֶל אֱלוֹ, וַיְבֹא אֶחָד מֵאלוֹ אֶצֶל
הָאֲחֵר, וּמִתְּנָה כָּל אֶחָד מֵהֵן עִם חֲבֵרוֹ שְׂבָא אֶצְלוֹ מִחֲבוּרָה שְׁנִיָּה
וְאוֹמֵר, אִם שְׁלִי הוּא פֶסַח זֶה, יָדִיךְ מְשׁוּכּוֹת מִשְׁלָךְ וְנִמְנִיתָ עַל
שְׁלִי, וְאִם שְׁלָךְ הוּא, יָדִי מְשׁוּכָה מִפֶּסַח שְׁלִי וְנִמְנִיתִי עַל שְׁלָךְ.
וְנִמְצָא שֶׁלֹּא הִפְסִידוּ כָלוּם.

יג. חֲמֹשֶׁה שֶׁנִּתְעַרְבוּ עוֹרוֹת פִּסְחִיהֶן, וְנִמְצָאֵת יִבְלֵת בְּעוֹר אֶחָד
מֵהֵן כָּלָם יֵצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרָפָה; וְאִם נִתְעַרְבוּ קֹדֶם זְרִיקַת דָּמָן,
חֲיִבִין בַּפֶּסַח שְׁנִי. נִתְעַרְבוּ אַחֵר זְרִיקָה, פְּטוּרִין מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח
שְׁנִי.

יד. שְׂאֵם הַקְּרִיבוּ פֶסַח שְׁנִי, נִמְצָא זֶה שֶׁהַקְּרִיב בְּרִאשׁוֹן קָרַבָּן
כָּשֶׁר מִבֵּיא חֲלִין לַעֲזָרָה; וְאִם נִמְנוּ כָּלָם עַל פֶּסַח אֶחָד, נִמְצָא
נִשְׁחַט שֶׁלֹּא לְמַחֲיֵב, וְזֶה כְּמִי שֶׁנִּשְׁחַט שֶׁלֹּא לְמַנְיָיו; וְאִם הִתְּנָה
כָּל אֶחָד מֵהֵן וְאוֹמֵר, אִם אֵינוּ פֶסַח יִהְיֶה שְׁלָמִים, דָּם הַפֶּסַח
בְּשִׁפְיָכָה וְדָם הַשְּׁלָמִים בְּזְרִיקָה, וְהַנִּתְּנִין בְּזְרִיקָה לֹא יִתֵּן אוֹתָן
בְּשִׁפְיָכָה לְכַתְּחִלָּה. לְפִיכֶךָ פְּטוּרִין מִפֶּסַח שְׁנִי.